

2. apríla 2011

**Zbieranie žiab pri kolačňanskom rybníku alebo
„v živote som toľko žiab nevidela!“**

Nebol to prvoaprílový žart... Presne na 1. apríla, keď konečne trochu popršalo a v noci sa teplota pohybovala okolo 10 stupňov, sa zobudili snád' naraz všetky ropuchy v okolitých lesoch pri rybníku v Kolačne. Nastala doslova explózia žiab! V živote som toľko žiab nevidela! Cesta len z dediny po začiatok rybníka, čo je asi tristo metrov bola za jednu noc posiatá asi 120 mŕtvolkami týchto užitočných obojživelníkov, ktoré skončili svoju púť pod kolesami áut.

Medzi najaktívnejšie záchranárky žiab patrí iba sedemročná Linda Vanková z osady Ondrášová, ktorá, ako povedala jej mama, by so žabkami najradšej aj spávala v posteli. Práve pani Baštrnáková so svojimi deťmi len za večer prvého apríla preniesla žaby v päťdesiatke vedier. Pomáhali aj nám. Ďalšie a ďalšie sme poprenášali my. Strávili sme tu celú druhoaprílovú sobotu a vyzbierať žaby sme prišli aj na druhý deň. Kolačňanský rybník priam vrel rozmnožovacou činnosťou ropúch a všetci „záchranári“ sme sa tešili tejto „úrode“. Žiaľ, iná situácia je vo Veľkých Uherciach. Nikto nevie prečo...

V sobotu som so súrodencami Rihárovcami do Kolačna išla pešo z vlakovej stanice z Veľkých Uheriec, t.j. celkom asi 6 kilometrov. Cestou mi volal ochranár Stano Harvančík, že by sme mali ešte dobudovať zábrany a že jeho kamarát Jozef Ruttkay z Prievidze aj s rodinou prídu tiež. Prišli. Pomohli dostavať zábrany ešte asi na stometrovom úseku, vyzbierali jednu várku žiab a odišli okolo obeda. Takisto sa tu na hodinku zastavili aj Stano Hudok a Janko Šandera na bicyklu, tiež pomohli. Emil prišiel na svojom aute sám a tiež odišiel okolo obeda. Okolo obeda som zobrala Rihárovcov na opekačku a chvíľu s nami posedela aj Majka, ktorá prišla na poludnie autobusom. Bola po ťažkej horúčke, prišla z nemocnice, tak sa bola aspoň vyvetrať. Okolo tretej sme ešte vyzbierali celý asi štyristometrový úsek, ktorý sme tu stavali pred dvomi týždňami, a pešo sa vybrali k autobusu. Keďže sme mali čas, ešte som si s deťmi odskočila do krčmy na kofolu. Domov som prišla večer o pol šiestej... Spokojná s „úrodou“ žiab, ale nespokojná, že ich stále treba zbierať... Preto mi to nedalo, na druhý deň som „vyhnala“ mojich opäť na zbieranie žiab. Išla aj Ala (ktorá deň predtým musela byť v práci) i Juraj. Zase bolo veľa žiab, ani nebolo kde stúpiť. Dokonca už boli žaby, ktoré sa z rybníka vracali späť do lesa... A tým sme pomáhali tiež.

Ala